

WPROWADZENIE

Okres paschalny jest czasem rozpalania w naszych sercach entuzjazmu wiary w Zmartwychwstałego, byśmy potrafili świadczyć o Bogu, a także przyjmowali na nowo Ducha Świętego, który świadczy o Jezusie i uzdalnia nas do życia z Nim w przyjaźni oraz umacnia wiarę Kościoła w ciała zmartwychwstanie. W trwającym Roku Wiary, w którym hasło programu duszpasterskiego – *Być solą ziemi* zaprasza nas do dzielenia się doświadczeniem wiary w Chrystusa Zmartwychwstałego, tym goręcej pragniemy całym swoim życiem potwierdzić, że *wierzimy w ciała zmartwychwstanie*.

U progu Roku Wiary Benedykt XVI, w liście apostolskim *Porta fidei*, mówił, że „wiara bez miłości nie przynosi owocu, a miłość bez wiary byłaby uczuciem nieustannie na łasce i niełasce wątpliwości. Wiara i miłość potrzebują siebie nawzajem, tak że jedna pozwala drugiej się zrealizować. Niemało chrześcijan rzeczywiście z miłością poświęca swoje życie samotnym, zmarginalizowanym lub wykluczonym, jako tym, do których trzeba pójść najpierw i których trzeba wesprzeć, ponieważ właśnie w nich odzwierciedla się oblicze samego Chrystusa. Dzięki wierze możemy rozpoznać w tych, którzy proszą o naszą miłość, oblicze zmartwychwstałego Pana. »Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili« (Mt 25,40): te Jego słowa są ostrzeżeniem, którego nie wolno zapominać, i nieustannym wezwaniem, aby ponownie ofiarować tę miłość, którą On troszczy się o nas. A wiara, która pozwala nam rozpoznać Chrystusa, jest tą samą Jego miłością, która pobudza nas, abyśmy spieszyli z pomocą za każdym razem, kiedy On staje się naszym bliźnim na drodze życia. Umocnieni wiarą, patrzymy z nadzieją na nasze zaangażowanie w świecie, oczekując »nowego nieba i nowej ziemi, w których będzie mieszkała sprawiedliwość« (2P 3,13; por. Ap 21,1)» [*Porta fidei*, n.14].

Chodzi zatem o to, aby nasze przeżywanie Wielkanocy opierało się na przekonaniu, że „wiara nastawiona na uchwycenie znaków czasu w chwili obecnej, zobowiązuje każdego z nas, abyśmy stawali się żywym znakiem obecności Zmartwychwstałego w świecie. Współczesny świat potrzebuje dziś szczególnie wiarygodnego świadectwa tych, których umysły i serca oświecone są słowem Bożym i którzy zdolni są otworzyć serca i umysły tak wielu ludzi na pragnienie Boga i prawdziwego życia, które nie ma końca (*Porta fidei*, n.15).

Nasze świadectwo przeżywania tajemnicy Zmartwychwstania powinno także odwoływać się do słów apostoła Piotra, który mówi: „Radujcie się, choć teraz musicie doznać trochę smutku z powodu różnorodnych doświadczeń. Przez to wartość waszej wiary okaże się o wiele cenniejsza od zniszczalnego złota, które przecież próbuje się w ogniu, na sławę, chwałę i cześć przy objawieniu Jezusa Chrystusa. Wy, choć nie widzieliście, miłujecie Go; wy w Niego teraz, choć nie widzicie, przecież wierzycie, a ucieszycie się radością niewymowną i pełną chwały wtedy, gdy osiągniecie cel waszej wiary – zbawienie dusz”(1 P 1,6–9).

Do takiego przeżywania okresu paschalnego wzywał również papież Franciszek w homilii wygłoszonej w Niedzielę Palmową, zwracając uwagę, że „Jezus na krzyżu odczuwa cały ciężar zła i zwycięża je mocą miłości Boga, pokonuje w swoim zmartwychwstaniu. To jest dobro, które Jezus sprawia dla nas wszystkich na tronie krzyża. Krzyż Chrystusa przyjęty z miłością nigdy nie prowadzi do smutku, lecz do radości – radości z tego, że jesteśmy zbawieni i że robimy odrobinę tego, co On zrobił w dniu swojej śmierci” (*Homilia*, 24.03.2013).

Liturgia Pięćdziesiątnicy Paschalnej, która trwa od II nieszpórów Niedzieli Zmartwychwstania Pańskiego do uroczystości Zesłania Ducha Świętego, powinna pomóc w przeżyciu prawdy o zmartwychwstaniu, a równocześnie, poprzez odnowienie świadomości chrzcielnej, odnaleźć na nowo drogę osobistej wiary prowadzącą we wspólnocie ku przyjaźni z Chrystusem.

Czytania Poniedziałku Wielkanocnego mówią o spotkaniu Jezusa z niewiastami, które wyraziły swoją wiarę w Jego zmartwychwstanie i miłość do Niego. One też stały się świadkami i zwiastunkami prawdy o zmartwychwstaniu Pana, który polecił im: „Idźcie i oznajmijcie moim braciom: niech idą do Galilei, tam Mnie zobaczą” (por. Mt 28, 8–15).

Niedziela Miłosierdzia Bożego (2. Niedziela Wielkanocna) przypomni, że dzięki świadectwu Apostołów chrześcijaninie miłują Jezusa i wierzą w Niego, chociaż Go nie widzieli. Trudno tego dnia – wspominając uroczystość beatyfikacji – nie zwrócić uwagi na szczególne świadectwo Jana Pawła II, który ufając Bożemu Miłosierdziu w sposób heroiczny wypełniał misję umacniania siostr i braci w wierze.

Prawdę o tym, że uczniowie poznają swego ukrzyżowanego Mistrza, kiedy z zatroskaniem pyta: „Dzieci, czy nie macie nic do jedzenia?” i poleca: „Zarzućcie sieć po prawej stronie łodzi”, ukazuje 3. Niedziela Wielkanocna. Wtedy otwierają się im oczy: „To jest Pan” (J 21,7), jest wśród nich i podąża z nimi po drogach czasu.

Znać głos Dobrego Pasterza – to przesłanie kolejnej (czwartej) Niedzieli Wielkanocnej. Bez zasłuchania w Jego głos, bez przyjęcia Go w wierze jako prawdziwego Słowa i Dobrego Pasterza trudno głosić prawdę o życiu, być świadkiem wiary, nadziei i miłości.

Przypomnienie: „Daję wam przykazanie nowe, abyście się wzajemnie miłowali”, które przynosi 5. Niedziela Wielkanocna, skłania do postawienia na nowo pytania o miarę naszej miłości z wyraźnym wskazaniem drogi: „Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moim, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali” (por. J 13,34–35).

Zgromadzeni na niedzielnej Eucharystii, tworzymy wspólnotę wierzących, jesteśmy w komunii z Jezusem. A wszystko dlatego, ponieważ uwierzyliśmy Miłości i zachowujemy Jego naukę. Ewangelia 6. Niedzieli Wielkanocnej przypomina słowa Jezusa, który mówi: „Jeśli kto Mnie miłuje, będzie zachow-

wywał moją naukę, a Ojciec mój umiłuje go, i przyjdziemy do niego, i będziemy w nim przebywać”. A dalej: „Niech się nie trwoży serce wasze ani się nie lęka. Słyszeliście, że wam powiedziałem: Odchodzę i przyjdę znów do was” (por. J 14,23–29).

W uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego przeżywamy tajemnicę wyniesienia człowieczeństwa Jezusa, który wstępuje do nieba. Nieba nie da się wyrazić ludzkimi słowami – wyraża je tylko to jedno Słowo, którym jest Bóg. Właśnie dlatego, że Jezus jest teraz u Ojca, może być bliżej nas, może być z nami w pełni, może przez swego Ducha być z nami nieustannie.

W zamykającą okres paschalny uroczystość Zesłania Ducha Świętego doświadczamy szczególnego umocnienia, aby otworzyć drzwi naszych serc. Odtąd wszyscy jesteśmy posłani, ponieważ Duch Boży napełnił nas bogactwem swoich darów, które czekają na odpowiedź, stają się zadaniem. One mają nas przynaglać do obdarowywania innych. Jezus, który jest naszym największym Darem wielkanocnym, mówi także do nas: „Weźmijcie Ducha Świętego” (por. J 20,19–23). Tym darem, zwłaszcza darem wiary, mamy dzielić się z innymi ludźmi.

W okresie paschalnym należy zwrócić uwagę na Niedzielę Miłosierdzia Bożego (2. Niedziela Wielkanocna, biała, w oktawie) i następujący po niej Tydzień Miłosierdzia, obchodzony pierwszy raz w tym terminie. Wypada także wspomnieć, przypadający w Niedzielę Miłosierdzia, dzień beatyfikacji Sługi Bożego Jana Pawła II (choć liturgiczne wspomnienie bł. Jana Pawła II, papieża obchodzimy 22 października).

Należy też zwrócić uwagę na Niedzielę Biblijną (3. Niedziela Wielkanocna – 14 kwietnia) z następującym po niej Tygodniem Biblijnym, a także na przypadającą 14 kwietnia rocznicę chrztu Polski. Pamiętać również trzeba o Światowej Niedzieli Powołań (4. Niedziela Wielkanocna – 21 kwietnia) i następujących po niej kwartalnych dniach modlitw o powołania do służby w Kościele.

Pamiętać nadto trzeba o przypadającym w poniedziałek, 29 kwietnia, Dniu Męczeństwa Duchowieństwa Polskiego.

Nie można zapomnieć o modlitwie przygotowującej do nadejścia Ducha Świętego przed uroczystością Zesłania (od poniedziałku, 13 maja).

Część okresu paschalnego (od 6. Niedzieli Wielkanocnej) przypada na miesiąc maj, tradycyjnie poświęcony czci dla Najświętszej Maryi Panny. W tych dniach należy zadbać o odpowiednie zestawienie tematyki paschalnej z tematami maryjnymi, zwracając uwagę, aby w niedziele wielkanocne, również w maju, śpiewać pieśni wielkanocne, a podczas nabożeństw majowych ukazywać Matkę Najświętszą jako najważniejszą uczestniczkę radości paschalnej i przewodniczkę na drodze wiary.